

— Але ж не тут, правда?

— Ні, — я подивився йому в очі, але не витримав їхньої шорсткості й мусив відвести погляд.

— Генрі, тільки поглянь, — покvapно заговорив Чарльз, зашарудивши сторінками. — Ми хотіли поставити слово в дативі чи акузативі, а він запропонував локатив.

Генрі перехилився через його плече й проглянув аркуш.

— Гмм, архаїчний локатив, — промовив він. — Дуже по-гомерівськи. Граматично це правильно, але контекстуально трохи недоречно. — Він іще раз підвів погляд і став ретельно мене вивчати. Світло падало на його малі окуляри під таким кутом, що мені не видно було очей за їх скельцями. — Дуже цікаво. То ви займаєтеся Гомером?

Можна було б відповісти ствердно, але мене не полишало враження, що Генрі залюбки підловить мене на помилці й це не забере в нього багато часу.

— Мені подобається Гомер, — непевно відповів я.

Він оцінив мене з прохолодною зневагою.

— Я обожнюю Гомера, — проказав Генрі. — Звісно, ми вчимо пізніший матеріал: Платона, трагіків і так далі...

Поки я намагався придумати якусь відповідь, він уже відвернувся й сказав:

— Нам час іти.

Чарльз зібрав усі свої записи й підвівся; Камілла піднялася поруч із ним і також простягла мені руку. Стоячи піч-о-пліч, вони здавалися дуже схожими, не стільки рисами обличчя, скільки манерами, поведінкою, відповідністю жестикуляції, що відлунням скакала між ними, так що навіть кліпання очей одного кількома секундами пізніше відображувалося в пурханні вії другого. Однаково спокійний погляд сірих розумних очей. Її надзвичайна краса, здавалося мені, була майже середньовічною, не доступною пересічному спостерігачеві й аж тривожила.

Банні відсунув свій стілець і ляснув мене між лопаток.

— Що ж, пане, — проказав він, — треба нам буде якось зустрітись і поспілкуватися про всі ці наші грецькі справи, еге ж?

— До побачення, — кивнув Генрі.

— До побачення, — відповів я.

Вони покрокували від мене, а я не сховався з місця, проводжаючи їх поглядом, доки їхнє товариство широкою фалангою не вийшло з бібліотеки.